

ברבון היה מקובל לשלם למודעי את כל הוצאותיו, גם מאז נבחר לכנסת. הוא הפך אז יושב ראש מועד צתי המנהלים של החברה, שלא בשבת, אך הוצאותיו היו גבוהות. נראה כי הבעיות של מודעי ושל רבי לון ישראל החלו לפני כחצי שנה. עת נבחר רואי-בירו כאחראי גם על רבון באירופה וישראל. קודם לכן היה אחראי רק על דרום-אמריקה. רואי-בירו, שהוא ממוצא מעורב, בריטי-צרפתי, ידוע בהקפדה על נהלים נוקשים. נראה כי ההסדרים שהיו קיימים שנים רבות בין מודעי לרבון אינטרנשונאל לא מצאו חן בעיניו, והוא החליט לשנותם.

„אין

שום!”

מה הוצא רואי-בירו, והאם הורה להפסיק הסדרית-תשלומים, קשה לומר. כנראה פניתי אליו בשאלה האם נכון שהורה להפסיק הסדרית-תשלומים מיד? רואי-בירו: „מצטער, אין לי כל ידיעה בקשר למה שאתה אומר. אולי תכתוב לי. איני יודע מי אתה בטלפון, אני מאוד מצטער, אשמח לראות אותך או להשיב לי מיכתב שלך.”

למרות תשובתו של רואי-בירו

כרור למעשה מכך ספק, כי בארבע השנים שבתן כיהן מודעי כחיבר הסדר תשלומים מיוחד בין רבון, רבון, לפי הסדר הוא קיבל סכומים רבים וי שונים, ולטענתו אלה הם תשלומים מיום מיוודים במיסגרת קרן רבי לוןית שנועדה למנוע מבכירי החברה לפרוש.

תשלומים אלה, לדבריו, לא היו משרות, והוא דיווח עליהם כחוק. מפאת חשיבות הפרשה, הנוגעת לשר בממשלה, אני מביא את תוכן המלא של הראיון עם שר האגרויה והתשתית יצחק מודעי. הדברים מדברים בעד עצמם:

לביב: בא אלי עובד בכיר בחברה שלך, רבון, וסיפר כי בעיני רואי-בירו לא מצאו חן הסדרית-תשלום שהיו קיימים לגביך, בארבע השנים שקדמו לכניסו סתו לתפקיד. הוא החליט להפסיק אותם... הוא לא רוצה לקיים אותם, גם את הקצאת המניות וגם את המשכורת והבטוחים של קיבלת. היה פה ויכוח גדול, והוא נפגש עם רואי-החשבון ועורכי-הדין של רבון. השר מודעי: זה הכל קישקוש. אין אף מילה אמת בזה. האיש (העובד הבכיר) אמר ויש לי גם מיכתב של אחד העובדים, וכל זה מפני שלא המלצתי עליו להיות מנהל החברה...

לביב: אתה מתכוון לקצמן? השר מודעי: כן, קצמן, שהוא יהודי רוס אותי ביגול זה, ויש לי אישור מאחד

העובדים בכתב ומאחרים בעל-פה. אין שום שמץ. בסך הכל יש איוה סידור של העברת זכויות, מימוש זכויות, שנעשה עם מיניי לשר, מוצהר בהצהרות שלי ל-מס ואין שום! כל היתר זה בילבולים שלא נולדו...

לביב: מה זה „מימוש זכויות”? של מניות? השר מודעי: לא, לא! זה מימוש זכויות של פנסיה וחסכון.

לביב: בדרך כלל מנהלי רבון מקבילים לים כל שנה הקצאת מניות.

השר מודעי: לא, קיבלו בפעם האחרונה לפני 11 שנה, והאפציה שלי לא היתה טובה ולא מימשי אותה...

לביב: לגבי המשך תשלום המשכורת שלך בארבע השנים האחרונות... השר מודעי: אין שום תשלומים של משכורות, קיבלתי פיצוי יפה כשעובתי את מועצת-המנהלים, כשמוניתי לשר, ור שום משכורת.

לביב: לפני זה קיבלת רק כיוסי הוצאות, ושום משכורות? השר מודעי: שום משכורת! זה הקופות, קופת הפנסיה-חסכון שלי נמשכה.

לביב: קופת פנסיה? מה זאת אימרת, בארץ או בחו"ל?

מודעי: לא, זו קרן רבלונית, והמימוש אני קיבלתי... אני אקבל אותו בדרך לרים והצהרתי עליו.

לביב: עכשיו? מודעי: כן, ודאי, לא עכשיו, בגמר שירותי, כשנעשיתי שר בממשלה.

לביב: הקרן הזו, כל שנה מפרשים לה?

מודעי: כן.

לביב: סכום קבוע?

מודעי: יש על זה הודעות ויש על זה...

לביב: סכום קבוע?

מודעי: כמיה הם מקצים לשנה, היום? קבוע. יש לכל מיני עובדים כל מיני סכומים, כי מיני שנים. זה בא מפני שרבון היתה מאבדת את הבכירים שלה. קח לגי של יהודי שעבד, כמוני, מנכ"ל, כליכך הרבה זמן. יש לה עוד, אך אחת הצרות שלה שאיבדה את ה„אובסורטופ פרסור נל” (הסגל הגבוה מעבר לים), אז היתה עושה כל מיני סידורים, תגיע לפנסיה, תקבל, תעבוד 25 שנה, תקבל.

לביב: כמה הם מקצים לשנה, היום? מודעי: אני אפילו לא יודע, תאמין לי, הם כל מיני הצטברויות, אבל בכל אופן מרתי עינים את כל החשבונות.

לביב: הקרן הזו היא בלונדון, ברבון-אינטרנשונאל?

מודעי: לא.

לביב: או איפה? מודעי: אני לא יודע.

לביב: אבל היא בחו"ל?

מודעי: כן, יש לי בקשה אחת, אני אראה לך את המיכתב ששלח לי אחד העובדים לפני חודשיים, שבו כתב ש„לא חשוב מה אמרת, שקר”, הוא יזרוס אותי.

אין הנחת לא להמליץ עליו.

לביב: בסדר, שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

מודעי: שנה טובה.

לביב: שנה טובה.

במדינה

העם

ג'ימי וזנחם

זכרנו ויהושע

שותפות-הגורל של שני

האישים, השונים בדיכ, מצאה ביטוי נוסף:

פרשת לאנס ונרציון

קשה להעלות על הדעת שני אנשים שונים זה מזה יותר מג'ימי קארטר ומנחם בגין. אך מבחינת חיצונית, קיימת מקבילות מזוהה בין קורותיהם.

שניהם הגיעו לשליטון באופן בלתי-צפוי, במערכות-בחירות מפתיעות. שנה לפני היבחרם, לא האמין כימעת איש כי מגדל-הבטנים מג'ורג'יה ומפקד האציל לשעבר יקבלו לידיהם את הנהגת עמיהם. שניהם טריים לגמרי בתפקידיהם. כפי שציינו קארטר לא פעם, מנחם בגין הוא כימעת ראש-השליטון היתירי בעולם ש הגיע למעמדו של קארטר.

השניהם היתה ירח-יבש ממושך אחרי הגיעם לשליטון. פופולריותם הלכה וגדלה.

ולשניהם קרה החודש אותו הדבר: הם הסתבכו בפרשות שהעיבו מאד על זוהרם. ירח-יבש הסגול נגמר.

סוף המטאטא. באמריקה היתה זו פרשתו של ברט לאנס, ידידו בן-הסוהו ואיש-אמונו של קארטר, בנקאי מגזר-גייה.

הוא מונה לתפקיד מנהל התקציב, המקביל במידה מסוימת לתפקיד שר-האוצר בישראל. הוא עמד להיות איש-מפתח בממשלת קארטר, ביגול יחסיו המייחדים עם הנשיא.

אולם אחרי שכבר אושר לתפקידו על ידי הסנאט, נתברר לו שיקר למוסד זה. העובדה השקדנית של העיתונות, שהזכירה את פרשת ווטרגייט, חשפה שפע של עובדות שהפכו את מעמדו לבלתי-אפשרי.

קארטר הגן עליו בחירו-נפש, ובכך הרס את שמו הטוב, כמי שעומד לשים קץ לשחיתות ולטאטא את וושינגטון. לביב סוף גם זה לא עור: קארטר הורה ללאנס להתפטר, התוצאה: מעמדו הפוליטי של הנשיא נפגע מאד, והוא זקוק באופן קדחני לגי לשיפוץ (ראה עמודים 24-25).

אין דרך חזרה. למנחם בגין קרה דבר שונה, אך דומה.

מסיבות השמורות עימה, הוא העניק חנינה ליהושע בן-ציון. הוא לא העלה על דעתו מה תהיה התוצאה: נחשול ספונטאני בלתי-צפוי בעוצמתו, של התנגדות ואכיזה ציבורית.

חנינת בן-ציון הנחיתה את המכה הגדולה הראשונה על שילטון-בגין. רבים ממציביעיו הסתייגו ממנו בפה מלא, ואחדים מהם אף החלו משמיצים אותו. הדבר פגע ביקורתו של בגין, כאיש סהור-מידות ושור-מרמור, יותר מכל דבר שעשה עד כה.

מבחינה אחת, היה מצבו של בגין קשה ממצבו של קארטר. קארטר חזר בו ממתן החיפוי ללאנס, הכריח אותו להתפטר. בגין לא יכול היה לחזור בה ממתן החיפוי, להחזיר את בן-ציון לכלא.

אין ספק שהפרשה תישכת, במרוצת הזמן, אך הנזק כבר נעשה, ואינו ניתן לתיקון.

מדיניות

אוניית הרוחות

האם הורה משה דיין

לתקוף אונייה אמריקאית

ביודעין ובכוונה תחילה?

קבלת-פנים כשל גיבור לאומי הקבילה את פני שר-החוץ משה דיין עם הגיעו לווינגטון, אמצעי-התיקשות האמריקאים, שהיו נלהבים עדיין מניסיונות חשיפת תעלות פנישותיו המיסותריות באירופה שקדמו לביקורו בארצות-הברית. העמידו אותו במרכז התעניינותם, מקבלי פניו לא חסכו ממנו שבחים ומחמאות. סיפרו בפניו את מעלותיו עד שדיין עצמו נסחף בפסטיבל השבחים, טפח לעצמו על השכם תוך ציון העובדה שהוא האדם (המשך בעמוד 31)

השר מודעי (עם אשתו מיכל והעיתונאי אריה אכנרי) דגש על יחסי-רבון

זה האיש

יצחק מודעי, שר האגרויה והתשתית, נושא עימו שפע של תארים ותפקידים מהתקופה שקדמה להיבחרו כשר בממשלת-ישראל. מודעי הצבר נולד בתל-אביב ב-1926. הוא בוגר בית-הספר העממי „תחכמוני” ובית-הספר התיכון למיסחר ולכלכלה „גאולה” בתל-אביב. את לימודיו הגבוהים החל בטכניון העיברי בחיפה, שם למד הנדסה כימית ולאחר-מכן יצא את הארץ ללימודים באנגליה, בבית-הספר לכלכלה שבאוניברסיטת לונדון. כששב ארצה הוסמך במישפטים באוניברסיטת תל-אביב.

את שירותו הצבאי החל בהגנה, ולאחר-מכן שירת בצה"ל כמג"ד בחיל-הרגלים. היה נספח צבאי בשגרירות ישראל בלונדון, ויושב ראש ועדות שביתת הנשק. דרגתו בצה"ל: סגן-אלוף במילואים.

בשנים 1960-1961 היה יושב-ראש אגודת מוסמכי הטכניון, ומאז סיים את תפקידו זה ועד לשנת 1965 שימש כיושב-ראש צעירי הליברלים. כעבור שנה הפך חבר הנהלת המיפלה הליברלית, ובתפקיד זה שימש עד לשנת 1968.

אחרי השתחרר משירותו בצה"ל בדרגת סגן-אלוף, בדרגת הצליח ליצור לעצמו תדמית של בונה מיפעלים. מאז שיחרורו, ב-1953, שימש במשך שנתיים כמהניס הקמה במפעל האמוניאק „דשנים וחומרים כימיים” בחיפה.

בשנת 1962 היה מועמד גח"ל לראשות עיריית הרצליה, אך לא זכה בבחירות. משנה זו ועד 1969 שימש כמנהלה הכללי של חברת „רבון” למרוקים.

ב-1965 הצטרף מודעי למפלגה הליברלית במיסגרת קבוצה שנקראה „הכוח השלישי”, עד מהרה התגלה כמרדן שאינו יודע פשרות. כאשר הפך יושב-ראש צעירי הליברלים, תבע ללא הרף להתאחד עם רות, וטען כי כדי להפוך אלטרנטיבה יש לפעול כגוף מלוכד.

מ-1966, במשך תקופה של שנתיים, היה מודעי חבר הנהלת המפלגה הליברלית. מ-1967 ועד 1969 היה חבר הנהלת איגוד המפרסמים. ב-1969 שימש כחבר הוועד הפועל של התאחדות בעלי התעשייה, ובאותה שנה התמנה חבר הנהלת לישכת המיסחר והתעשייה ישראל-אמריקה.

בשל מדרגותו ותביעותיו לפעולה שונה במיפלה, מנעו ממנו אז ראשי המפ"ג להא את כניסתו לכנסת הקודמת. התוצאה: מודעי הפך אחד מראשי האופוזיציה במיפלה. באחת ההזדמנויות אמר: „קוצר-הראות של המנהיגות במיפלה נובע מן הרצון לשמור על החנות הקטנה. אי-אפשר לגדול אם חוששים מעלייתם של אנשים חדשים.”

בבחירות האחרונות הצליח מודעי להגיע לפיסגת שאיפותיו, והפך שר בממשלה החדשה — שר האגרויה והתשתית. מישרד חדש שלא היה קיים בימי כהונת הממשלה הקודמת.

השר מודעי נשוי למיכל הראל, מלכת היופי השניה של ישראל, שהיא היום גננת ויושבת-ראש וצ"ו בישראל. לזוג שלושה ילדים. הוא שולט בחמש שפות: עברית, ערבית, אנגלית, צרפתית ואידיש.